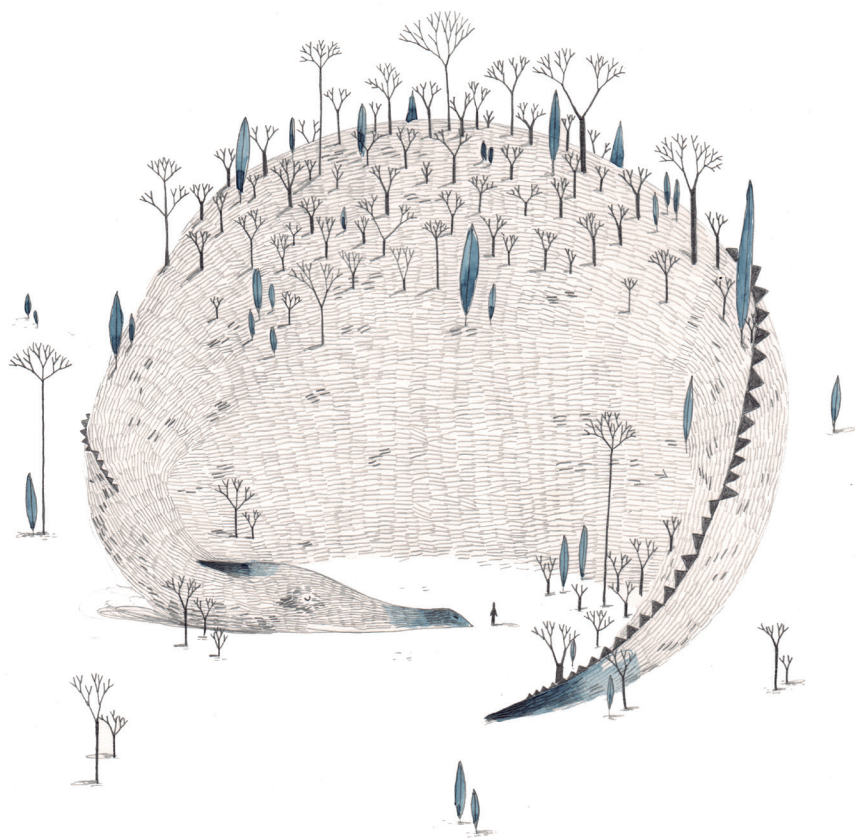

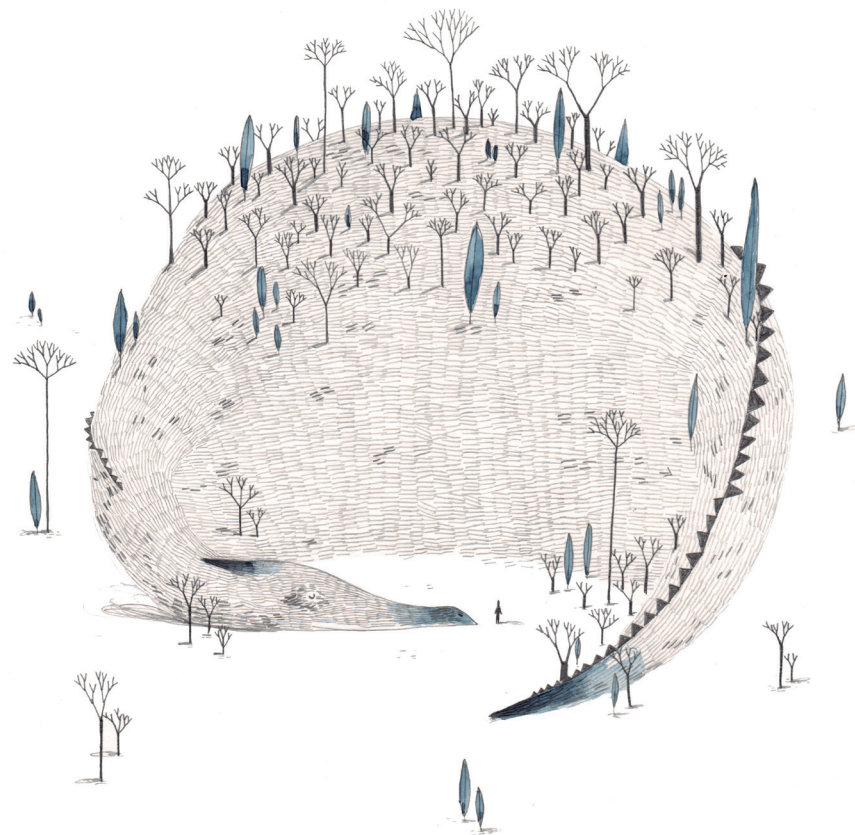
JO SÓC LA LLEGENDA

EMPAR MOLINER
FERRAN TORRENT

Advertiment al lector:
tots els personatges d'aquesta història
són de llegenda, encara que semblin reals.

JO SÓC LA LLEGENDA

B Sabadell

Ferran Torrent i Llorca

Va néixer a Sedaví (València) l'any 1951. Actualment treballa a València com a escriptor i periodista i col·labora sovint a la ràdio.

A l'inici es va especialitzar en el gènere de la novel·la negra, amb personatges com el detectiu Butxana i obres com *No emprenyeu el comissari*, *Penja els guants*, *Butxana* i *Un negre amb un saxo*.

Els seus llibres han rebut sempre una gran acollida per part de la crítica. Tant és així que la seva obra *Societat limitada* va guanyar l'any 2003 el Premi de la Crítica. Alguns dels seus llibres han estat adaptats a la gran pantalla, com *Un negre amb un saxo*, *L'illa de l'holandès* i *Gràcies per la propina*. Aquest últim llibre (possiblement el més popular) va guanyar el Premi Sant Jordi de 1994 i el premi al millor guió del Festival de Troia (Portugal) en la versió de cinema. Va ser finalista del Premi Planeta 2004 amb la novel·la *La vida en l'abisme*, que també es va convertir en pel·lícula dos anys després. Els seus llibres s'han traduït al castellà, francès, italià, alemany i romanès. També ha escrit obres de teatre, com *O tu o res* i *Nil i dia*.

És usuari actiu a Twitter, on el seu compte personal té més de 25.000 seguidors.

Empar Moliner i Ballesteros

Nascuda a Santa Eulàlia de Ronçana (Barcelona) l'any 1966. Actualment combina el seu treball d'escriptora amb el de periodista (o a la inversa) i col·labora en programes de ràdio i televisió. És coneguda pel seu sentit de l'humor i la seva visió crítica i particular de la societat d'avui.

L'ensenyador de pisos que odiava els mims va ser la seva primera obra que va aconseguir el reconeixement unànime de crítica i públic. La va seguir *Feli, esthéticienne*, novel·la amb la qual va guanyar el Premi Josep Pla, i el llibre de contes *T'estimo si he begut*, guardonat amb el Premi Lletre d'Or. També és autora de cròniques periodístiques i articles, que ha recollit a *Desitja guardar els canvis?* i *Busco senyor per amistat i el que sorgeixi*, amb els quals ha tingut un gran èxit. Dotze anys després de la seva primera novel·la arriba *La col·laboradora*, la seva última obra. Els seus llibres s'han traduït al castellà, l'anglès i l'alemany.

Força activa a les xarxes socials, té més de 45.000 seguidors a Twitter.

CAPÍTOL
I

TINC UN TUIT PER A TU

Sant Jordi, ara simplement Jordi, rondinava sobre com havia caigut en l'anonimat insultant que patia. Feia unes setmanes que donava voltes a com donar la volta a la llegenda que un dia el va fer famós. Potser hauria de prendre mesures dràstiques. Si calia fer-ho, ho faria. Va anar per feina:

Ho va provar tres vegades, però no se'n va sortir. @drac1, @drac2, @drac3. No res, Sant Jordi no trobava el perfil de tuitaire del seu ancestral rival, el drac. N'hi havia molts que tenien un drac com a avatar, però no eren el que ell buscava. A la fi, després d'empassar-se un parell de cerveses sense alcohol i un plat d'olives aixafades, va escriure, per atzar, @dracfoc i llavors va sortir el perfil que buscava. Era ell. No hi havia dubte. El mateix que havia mort tant de temps enrere.

Primer va tafanejar el seu TL. Només hi tenia la foto repetida d'un castell. I els seus tuits eren preguntes sense resposta a diverses princeses europees. De fet, no tenia cap seguidor. Tanmateix, ell seguia un munt de noies, totes elles de la reialesa o bé reines de festes populars.

Sant Jordi li va enviar un missatge. Era el que tocava. Era el que havia de fer:

—Hola, @dracfoc, sóc @santjordillibre. Segueix-me i t'envio un DM.

I hi va afegir l'emoiconona d'una cara somrient. ☺ Li va semblar que quedava còmplice.

Va tancar l'iPad i va pagar les consumicions de mala gana. Encara li

estranyava que a ell, Sant Jordi, li cobressin en una vila tan emblemàtica com Montblanc, el lloc on havia succeït la seva llegenda i on, a la fi, s'havia quedat a viure. Amb tot el que representava per a la història, no sols de Montblanc, sinó també de Catalunya, hauria de tenir-ho tot pagat, tal com va dir aquell filòsof, que ara no recordava com se deia. Com era la frase? Que els catalans, allà on anessin, no caldria que paguessin. Doncs bé, ell havia de pagar fins i tot al seu poble. Al poble, només era “en Jordi”. Un vilatà més. Un de tants jordis. El Jordi més anodí i vulgar de Montblanc. No hauria de ser allò que en diuen algú “conegut”? No hauria de tenir dret a consumició gratuïta al seu poble i en cada poble del seu país? Un país que explotava d'allò més la seva figura, dedicant-li un dia únic i admirat al món, on les roses i els llibres eren els protagonistes. Les roses, encara. Però, els llibres? La història, sovint, és injusta i ell volia reconstruir-la per fer realitat una llegenda inoblidable. Ja n'hi havia prou d'obscurantisme. Se sentia com una estrella de la música pop en decadència. I ni tan sols tenia un equivalent d'hotel de Las Vegas on caure mort.

En els darrers cinc anys, ni un llibre, cap llibre l'esmentava. No com es mereixia. Sant Jordi per aquí, Sant Jordi per allà... Però ningú recordava la seva gesta. Un poble necessita herois, necessita fets amb els quals els seus ciutadans se sentin identificats, més encara en aquests temps de penúria econòmica i espiritual.

Va arribar a casa. Un pis modest de dos ambients que compartia amb el príncep suplent del conte de la Blancaneus. Va obrir la nevera. Només hi havia una llauna de paté i dos iogurts caducats. No s'organitzava gaire bé amb les tasques domèstiques. Va treure mitja barra de pa del congelador (l'havia comprat feia dies en una benzinera dels afores) i la va posar al microones. No recordava quin era el botó de descongelar, de manera que va prémer el primer que va trobar. Aviat el pa es convertiria en una textura gomosa. Tan gomosa com els seus sentiments.

De sobte, la melancolia se'l va engolir, potser per causa de les fotos d'època que tenia penjades per totes les parets del menjador. Feia temps que se'n volia desfer, però el record era més fort que ell. No trobava mai el moment. Aquelles fotos d'ella. Ella. La seva ex. La mala pècora de la seva ex. La Cleodolinda. La Cleo. Amb els seus vestits ajustats, els pits agombolats seguint l'encantadora moda de l'època, que oprimia l'escot i deixava lliure la resta del cos, els cabells de color platí (una imposició de les perruqueries d'aleshores) recollits amb una trena (la moda principesca) i aquell capilot en punta que no es treia mai, ni tan sols en el moment en què se l'hauria hagut de treure. Va mirar a la paret de l'esquerra. La foto d'ells dos al Canigó, somrient. Ell potser més que ella, també era cert. A sota, la foto de quan van anar a l'espà d'Andorra,

“Va obrir la nevera. Només hi havia una llauna de paté i dos iogurts caducats. No s'organitzava gaire bé amb les tasques domèstiques”.

tots dos en barnús, en aquell hivern tan dur del 1250. Que curiós. Ara se'n deia espà. Abans, al 1250 se'n deia "balneari". De cop, es va sentir vell. Una mica més enllà se'ls veia retratats al restaurant de *nouvelle cuisine* medieval. Ella, que era de vida, queixalant aquella cuixa de senglar amb escuma de cargol de mar i olives del Cuquillo en aquell plat quadrat decorat per Duchamp. Sí, és cert, Duchamp no havia nascut encara, però el seu esperit descontextualitzat ja hi era present.

El microones va fer els tres xiulets reglamentaris. Sant Jordi va treure'n el pa i, com sempre, es va cremar els dits. Se li havia estovat massa, però era igual. Ja serviria. Va obrir la llauna de paté i la va escampar pel damunt del pa de qualsevol manera amb un ganivet de serreta. Va obrir una ampolla de vi de les que s'enduia de la feina. Va emportar-se tots els patracols al sofà i va engegar la tele. Va recrear-se en la tristesa tan bé com va saber. A TV3 feien un concurs sobre personatges històrics. Preguntaven sobre el germà de Jaume I, sobre Isabel de Villena, sobre Pilar Rahola... Personatges medievals i prestigiosos, sí. Però els concursants no n'encertaven ni una. Van confondre la Rahola amb la princesa Cleodolinda, la seva Cleo! I la De Villena la van confondre amb la Isabel-Clara Simó, l'escriptora.

Es va acabar el programa sense que haguessin dit res d'ell. De la seva ex, sí, però d'ell, no. Se sorprenia, potser? No era sempre així? No era un boicot a consciència? No era, potser, la figura nacional més marginada? Només era una data en el calendari. Excepcional, sí, però una data. Això havia de canviar.

—Com és que em dediquen una festa, segons diuen, única al món, però no parlen mai de mi? És la llegenda de Sant Jordi, sense Sant Jordi. Sóc l'instrument, el pretext. Però res més. Caic malament, és claríssim. No tinc cap mena de carisma. Potser perquè la meva llegenda es basa en la violència? I què havia de fer?

Va apagar la tele, fastiguejat, i va obrir l'iPad.

I aleshores va veure que ja el tenia allà. Com és que n'havia dubtat. El primer missatge del @dracfoc.

"Hola, Jordi, quant de temps, exactament 1.200 anys. M'alegra molt que t'hagis recordat de mi (segueix)".

El segon missatge deia:

"Suposo que, tot i l'edat, et trobes bé. Jo tinc una mica de ciàtica. I el problema de sempre de l'halitosi, com a conseqüència (segueix)".

El tercer missatge:

"d'encendre'm el foc de la boca amb les pastilles de petroli de marca blanca. Per la resta, (segueix)".

I el quart missatge feia:

"tot fatal. Només te'n faré un resum. M'han acollit a la (segueix)".

I l'últim missatge acabava així:

"et deia que m'han acollit a la protectora de València. Menjo pinso de gos. Sóc un drac abandonat".

Sant Jordi va somriure sense saber ben bé per què. Va rumiar un instant i va contestar:

"Estimat drac, suposo que t'estranya que et digui estimat però mil anys i escaig curen les ferides..."

Va prémer el botonet d'enviar. No va passar ni mig minut. De seguida a l'iPad de Sant Jordi va sonar la campaneta que indicava que hi havia un nou missatge. Era del drac. De qui, si no? Deia:

"Perdona, Jordi, però si algú pot parlar de ferides sóc jo, que em vas deixar nafrat".

En Jordi va fer una ganyota d'assentiment. Tenia raó. De manera que va escriure:

"Deixem enrere velles batalles. Voldria trobar-me amb tu per proposar-te un afer que segurament t'interessarà".

Resposta ràpida del drac:

"En la meua situació m'interessa tot. El que sigui i com sigui".

Sant Jordi va escriure aleshores:

"Si és així, t'espero a l'entrada de Montblanc demà dissabte a les vuit del vespre. Abriga't que fa humitat".

El drac va escriure:

"Gràcies, però no tinc abric. Vaig amb un xandall de la protectora".

Sant Jordi va tancar l'iPad. Ja l'estava fent sentir culpable, com sempre. Com feia més de mil anys. Va fer tres o quatre queixalades més de l'entrepà i es va espolsar les molles de la falda. Va fer un glop de vi. Devia tenir Facebook, el drac? Va buscar-lo a Google. Sí que en tenia. Hi havia imatges d'ell abraçat a gossos i gats de la protectora de València celebrant l'any nou xinès en un rotatori. I fotos de les falles. Sempre li havia agradat el foc, no hi havia dubte. Sense saber ben bé per què va clicar un "m'agrada".

Va pensar que seria un detall anar a comprar-li uns texans i una samarreta empeltada en un *oulet*. Tampoc es tractava de passejar-lo per Montblanc amb un xandall de la protectora.

CAPÍTOL
II

LA TROBADA

LA TROBADA

Eren les vuit del vespre i no feia sol. Hi havia poc trànsit, tal com correspon a un dia de principis d'abril d'una població com Montblanc. Sant Jordi duia una bossa de plàstic amb el que havia comprat al drac. Havia buscat peces *extra large*, perquè el drac era corpulent, això sí, amb un color verd fosc per dissimular el seu to de pell.

El drac, probablement per la seva estada a València, s'havia tornat molt impuntual. Sant Jordi recordava que, per cruspir-se princeses, sempre arribava abans d'hora. Segurament, ara no tenia cap noble/nobla per distreure la gana. Els temps eren difícils.

Al cap de vint minuts d'esperar, va veure, entre la boira, un individu malgirbat amb un xandall lamentable que va alçar la urpeta per saludar. Era ell. Un cop van ser l'un al davant de l'altre, es van fondre en una abraçada sincera.

Sant Jordi, però, va separar-se'n amb un gest brusc:

—Cony, tio. Sí que és veritat això de l'halitosi.

—Ets de pell fina, oi?

—T'he portat un detall —va fer ell per canviar de tema—. Res, quatre cosetes...

I li va allargar la bossa.

El drac la va agafar amb prevenció. Va comprovar que era d'un ma-

gatzem d'outlet. De tota manera, va mirar el que hi havia a dins. No estava per menysprear res.

—Veig que estàs una mica mocat —va dir el drac en veure la qualitat de la roba i les etiquetes amb el preu (Sant Jordi, amb les presses, s'havia oblidat de treure-les).

—Sí, sí que vaig una mica curt d'armilla. I tu com vas?

—Més net que un tovalló de Maxim's.

—Doncs justament per això t'he fet venir, drac. Però canvia't, que estàs molt impresentable, i anem a un pub. Per a un parell de martinis secs encara en tinc.

El drac va mirar a un cantó i a un altre. A banda i banda de la carretera hi havia vinyes. Va saltar la sèquia, però tot seguit va fer un crit de dolor. La ciàtica. La ciàtica el matava. Va anar cap a una de les vinyes i, mig ajupit, es va posar la roba nova.

—Tira la que portaves, no? —va cridar Sant Jordi des de la carretera estant.

—No! Que així tinc *quita y pon*.

I va doblegar la roba vella i la va desar a la bossa nova.

Sant Jordi va reflexionar que si tot sortia com ho tenia pensat, aviat el drac portaria també un vestit de mortalla. Però abans l'hauria de convèncer per al primer objectiu, que era la Cleo.

Van entrar a la vila i es van adonar d'un fet molt estrany. Potser per la foscor, la boira i la indumentària, cap de les persones que es creuaven amb ells semblava veure que el drac era un drac. Per comprovar-ho, perquè no s'ho acabava de creure, Sant Jordi va parlar una senyora (de la tercera edat) i li va preguntar:

—Senyora, què veu en el meu amic?

L'àvia se'l va mirar de dalt a baix:

—Un noi molt *pollo*, què vols que hi vegi?

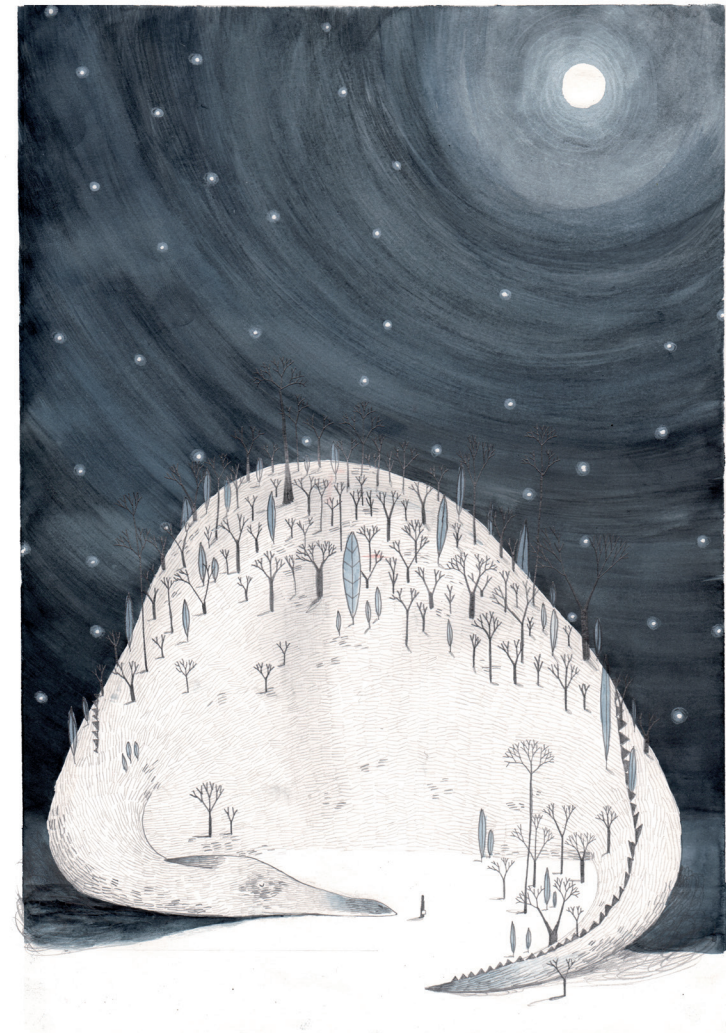
—Vol dir que el troba atractiu?

Sant Jordi se la va mirar, incrèdul. Però la senyora el va repassar una mica més. Fins i tot s'hi va acostar i el va grapejar. Li va donar un copet al cul.

—Una mica sobrenatural, però atractiu. Li canta una mica l'alè, però la resta és perfecta.

—No li nota res estrany? Res de res?

—La roba que porta es veu molt nova, però de rebaixes, això sí. Encara se li veuen les marques del doblegat, es nota que és acabada de comprar, però pel que fa a ell, impecable. Un bon mosso, sí senyor.

*“Un cop van ser l'un al davant de l'altre,
es van fondre en una abraçada sincera”.*

I aleshores es va treure una targeta de la clínica dental de la seva filla.

—Vagi aquí, que li deixaran la boca com un *pimpollo*.

I va marxar per on havia vingut, a bon pas, i parlant sola.

—Sembla que la gent et veu amb forma prou humana —va observar Sant Jordi—. Millor, així podrem parlar de les nostres coses amb més naturalitat.

—És que quan em vesteixo canvio molt. Vull dir que despullat sóc una altra cosa.

I en efecte, tothom que passava no es fixava en el drac, tot i que saludava Sant Jordi.

—Com va, Jordi? —li deien.

—Mira, aquí, amb un amic que ha vingut a veure'm!

—Et coneixen? —va preguntar el drac.

—Però com un veí més, no et pensis. No com el que sóc...

—Això ens passa a tots. Als futbolistes, a les models, a nosaltres... Quan passa la glòria t'has de reinventar...

—La meua glòria no ha passat.

A la meitat del carrer van aturar-se. Allà hi havia el pub més modern i amb més ambient de la vila.

—Parem aquí —va proposar Sant Jordi.

—Aquí? —va preguntar el drac.

—Sí. Estarem tranquils per parlar.

El pub estava ple de gom a gom de joves que feien la primera copa de la nit, abans de sortir a les discoteques. Al fons, tres amics jugaven a dards i bevien cervesa a morro. Més enllà, hi havia dues noies que feien una partida de billar i també bevien cervesa a morro. Sonava música dels vuitanta. El drac i Sant Jordi van triar una taula buida del racó del fons.

—Jo normalment prefereixo barra —va dir el drac—, però com que pagues tu...

—Sí, però aquí no ens molestarà ningú.

—Que et demanen molts autògrafs?

—Els mateixos que et demanen a tu a la protectora. Però, escolta, fem d'aquesta trobada un fet memorable.

—Fem-ho.

Sant Jordi va aixecar una mà per cridar l'atenció de la cambrera, però la noia estava enjogassada amb un parell de nois de la taula del costat de la porta i no li va fer cas.

—Si realment sabessin qui sóc vindrien de genolls. Però...

—Fas pit de pollastre. Estàs una mica inflat. No saps com es crida una cambrera?

I el drac va alçar l'urpa (que, pel que semblava, tothom veia com una mà molt masculina) i la cambrera li va fer una caiguda d'ulls. De seguida va anar a atendre'ls, davant de l'empenyament de Sant Jordi.

Mirant fit a fit el drac, la noia va preguntar:

—Què prendreu?

Sant Jordi es va apressar a demanar:

—Dos martinis.

El drac:

—Per a mi que sigui martini sec. Per a ell, potser no cal.

—Sí, potser no cal.

—Vinc de seguida —va dir la noia.

El drac:

—Veig la gent molt animada...

Sant Jordi, indiferent, va fer:

—Com cada dissabte...

—Esclar, feia tres anys que no trepitjava el carrer. M'he passat tres anys tancat.

—Com vas anar a parar a la protectora? —va demanar Sant Jordi. Se sentia una mica culpable de la sort del drac.

—Doncs, mira... Vaig travessar una autopista sense mirar, em va atropellar un autobús de guiris russos, em van intentar reanimar amb vodka, amb l'alcohol se'm va reactivar el foc interior (ja saps com sóc) i em vaig carregar dos siberians. I el jutge, una persona molt sensible, donat el meu estat lamentable em va condemnar a passar uns anys a la protectora. I tu què fas, Jordi? Tu aquí ets un primera espasa... Suposo que deus ser tertulià... Deus sortir a la tele... Deus haver fet un o dos llibres d'articles. Perquè deus fer articles...

—Calla, home, calla. Si jo t'expliqués... Ni tertulià, ni articles, ni tele...

Aleshores va venir la cambrera amb les copes i unes olives, obsequi de la casa. Les va deixar just al davant del drac. Ell, llavors, no ho va poder evitar. Va agafar una oliva i la va llançar enlaire com si fos una moneda. Quan queia la va pescar amb la boca davant l'admiració de la cambrera.

Sant Jordi va moure el cap a dreta i esquerra, com pensant: quin pallasso. Quantes hores hauria assajat per poder fer aquell truc. Esclar que amb aquella boca era fàcil pescar olives i fins i tot melons. Va treure un bitllet rebregat de deu euros. Li va allargar a la cambrera i li va dir:

—Nena, no et quedis amb el canvi.

—Total, si sobra mig euro.

—És igual, dóna-me'l.

I quan ella va deixar els cinquanta cèntims i va marxar, Sant Jordi va comentar:

—Em fa la sensació que li agrades.

—Perquè em veu humà... Si hagués sigut una sargantana, no m'hauria ni mirat...

—Sí, però també m'ha vist humà a mi i no m'ha fet ni cas. A mi, les dones no em fan ni cas... De tota manera... No m'agrada. S'assembla massa a la meva ex.

—La Cleo —va dir el drac.

—La Cleo... —va repetir Sant Jordi—. La Cleo, sí. La Cleo.

—Vols dir? Jo a la cambrera la trobo més farcida... Més molsuda, més quadrada. Es nota que va al gim.

—O sigui, drac, que et pensaves que era una estrella mediàtica...? Que lluny que estàs de la realitat... Treballo al camp.

—Com?

—De pagès, tio.

—De pagès?

—I a més a més per compte aliè.

—Tu? No tens propietats?

—Ni un bancal.

—Però...

—La meva ex, tio. S'ho va quedar tot.

—La Cleo?

—La Cleo.

—A sobre que la vas salvar?

—Les dones... Ja saps com són...

—A mi no em diguis res, les dragones són iguals...

—Tu creus que la Cleo m'ha agraït mai tot el que he fet per ella? No, mai. Et confessaré una cosa, però sigues discret. Era bastant freda al lit.

—Doncs no ho semblava. Mentre intentava cruspir-me-la em va acaronar una orella.

—Molt propi d'ella. Jo no li vaig agradar mai. A mi, que la salvo, res. A tu, que te la vols menjar, et toca l'orella. N'estàs segur que te la va tocar? Amb intenció, vull dir?

*“Jo normalment prefereixo barra —va dir el drac—
però com que pagues tu...”*

—I tant, tio. Aquestes coses es noten.

—Es va casar per agraïment, perquè l'argument de la llegenda ho exigia, però... érem com un matrimoni. Després de mil anys hi ha un cert desgast...

—Què vols dir com un matrimoni?

—Doncs com germans.

—Vols dir que res?

—No em buscava mai... Em vaig convertir en un paranoic. Tio que entrava a casa, tio que pensava que se l'enduria. Finalment se'n va anar amb el repartidor de butà, quan es va inventar el butà, abans del gas ciutat i després de les entranyables torxes. Que bé que estàvem, amb les torxes. No necessitàvem comptador.

—Que típic això del butaner. I va tornar?

—El butaner o ella?

—Ella, cony.

—Sí, però les coses mai més no van ser iguals. I al final, el divorci... S'ho va emportar tot... excepte els meus records...

—Escolta, deixem-nos de tristeses i brindem.

Van fer dringar les copes i van beure. El drac, tot d'una, va comprovar que l'alcohol no li havia esperonat el foc interior. Volia dir que el tenia apagat. Sant Jordi, en canvi, va beure a poc a poc. No volia que li pugés.

CAPÍTOL
III

CONEIXENT-SE DE NOU

CONEIXENT-SE DE NOU

- Necessito més martini.
- Escolta, modera't, sisplau, que pago jo, eh?
- Estira't, Jordi, és el mínim que pots fer. Fa un mil·lenni que no ens veiem. —I per desviar-se de la conversa, el drac va preguntar:
- I què fas al camp?
- Treballo a la vinya, com tothom.
- Fas vi...
- I tant, D.O. Conca de Barberà. Sobretot blanc i rosat. El negre... el negre em porta records tristos...
- Per què?
- Em recorda la teva sang... Tinc remordiments, drac. És hora que t'ho digui, et considero un amic.
- Et trobo una mica nyicris, si vols que et digui la veritat.
- Sí, peco d'això. La Cleo sempre m'ho deia. Volen homes sensibles i després se'n van amb els musculosos i deslligats... I no és que estigui insinuant que tu...
- Et veig molt obsessionat amb la Cleo. Pel que veig, me l'hauria hagut de menjar.
- Doncs tu no pares de mirar la cambrera..

—Sí, no et dic que no. És que feia temps que no em miraven amb aquest ardor. Pensa que a la protectora les úniques que em miraven eren les gosses abandonades... I algunes, mal m'està dir-ho, entraven amb puces.

—No deus ser zoofílic?

—Perdona, no puc ser zoofílic perquè sóc un drac.

—Tens raó. No ho recordava, com que la gent et veu de forma humana... I el cas és que t'he cridat perquè ets un drac. El meu drac.

—Per cert, tu tens tele?

—Sí, però no la miro gaire, només documentals. A mi m'agrada més llegir, ja em coneixes. Sóc un intel·lectual. Novel·la històrica, sobretot. Més que res, perquè és l'única cosa que trobes a les llibreries. Has llegit *L'almogàver incipient*?

—N'he sentit a parlar. És del mateix autor d'*El botifler etern*?

—Sí, però no és tan bona. D'ell, en Joan-Ignasi Prou, la millor és la primera: *L'iber revoltat*. Ara en faran una pel·li...

—A la biblioteca de la protectora vaig trobar una novel·la sobre nosaltres. Bé, sobre tu i la Cleo, sobretot. Jo sempre sóc secundari a la nostra història. T'ho dic perquè si m'has cridat per alguna cosa relacionada amb això que estem parlant, vull, exigeixo un paper protagonista. Si més no, protagonisme al teu nivell. Els noms igual de grans i en paral·lel.

—Sí, aquesta vegada canviarem la història.

—De quina manera?

—Aquesta vegada... te la cruspiràs. Però, en principi, has de fer veure que només és una representació.

—Veig odi als teus ulls.

—Et seré sincer: estic dolgut.

—Això del butaner t'ha fet efecte, no?

—No m'ho recordis.

—Escolta —va dir el drac—. A canvi de què me l'he de cruspir?

—A canvi que a la llegenda només hi quedem tu i jo. I mai més tornaràs a la protectora.

—Ok. Doncs brindem.

—Brindem.

Van fer dringar les copes de nou. El drac va beure-s'ho d'un glop. Sant Jordi, com sempre, a poc a poc.

—Salut —va dir el drac, per dir alguna cosa.

—Per cert, per què em preguntaves si tinc tele?

—Res, volia saber... La cosa aquesta de *Bola de Drac* és per mi? Vull dir, és un homenatge?

—No ho crec. Són dibuixos japonesos.

—Doncs al Japó la nostra llegenda té molt públic.

—Sí, els japonesos són el nostre *target*.

—Què vols dir?

—N'hem de parlar.

CAPÍTOL
IV

EL TRACTE

EL TRACTE

El drac:

—Podries demanar un altre martini sec? O si vols, només un per a mi. A tu encara te'n queda, pel que veig.

—És que si bec gaire em fa cremor... Tu aguantés bé la beguda? No voldria que et posessis impertinent.

—Aguanto bé, sí. I em va bé per revifar el foc interior.

Sant Jordi va alçar la mà davant la indiferència de la cambrera. I el drac va dir:

—Deixa-ho. Ja la crido jo. —Va agafar aire: — Nena! Vine!

La cambrera ho va deixar tot i va acudir-hi.

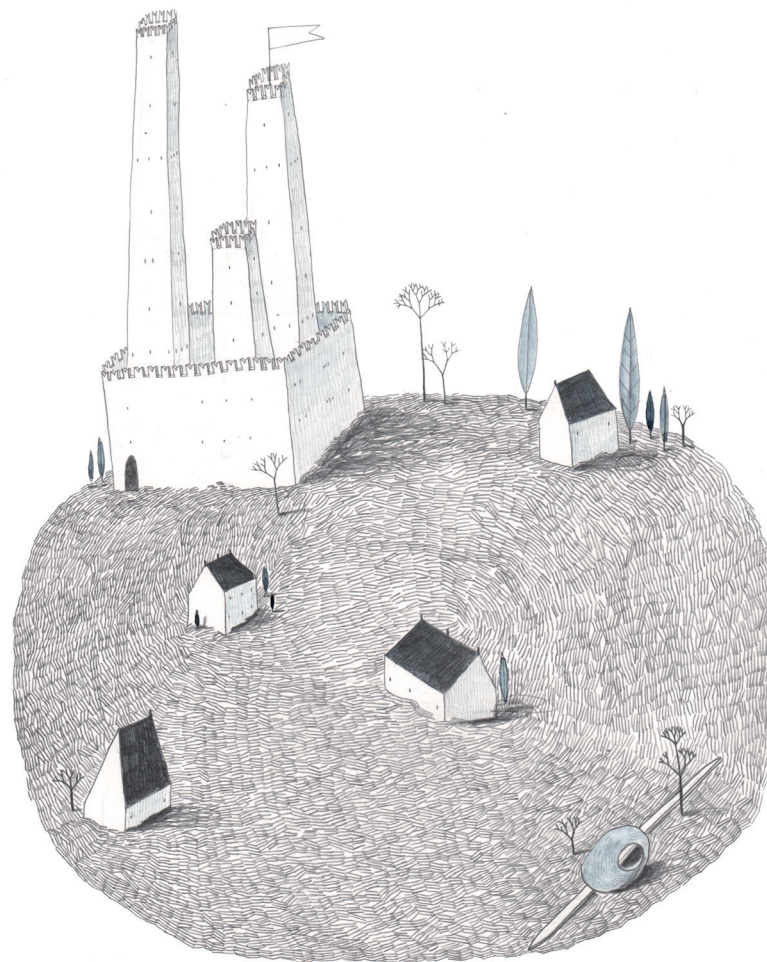
—Tens urpa per a aquestes coses.

—Voldràs dir que tinc mà. A tu et falta confiança. T'ho dic com a amic.

—Em vols fer de *coach* ara?

—Doncs mira, no t'ho creuràs però a la protectora en feia i m'ana-va molt bé. Pensa que al ser gossos i gats abandonats l'autoestima la tenien baixa. I com que jo sóc d'una raça superior, la directora em va encarregar que els aixequés l'ànim. Amb quatre indicacions que jo et donés, les ties et menjarien de la mà. En fi, pots comprovar-ho tu mateix en directe. Fixa't en el meu estil amb la cambrera.

—Hola de nou —va dir la cambrera mirant-lo fixament als ulls.
 —Hola, xurri...
 —Què vol dir xurri? —va fer la cambrera enutjada.
 —Preténia ser dolç.
 —Doncs utilitza un altre llenguatge. Que el teu físic vagi en consonància amb el teu vocabulari.
 —Què li passa al meu físic?
 —Res, jo el trobo perfecte.
 —Perfecte? —es va sorprendre Sant Jordi.
 La cambrera se'l va mirar com si l'hagués descobert en aquell moment.
 —És el teu germà petit? —va preguntar al drac—. Ja té l'edat legal per beure?
 Sant Jordi es va aixecar de la cadira:
 —M'estàs vacil·lant?
 —Perdona'l —va intervenir el drac—, està suspicac amb les dones.
 —I tu també?
 —No. Jo no. Jo estic suspicac amb altres espècies, però això és una història molt llarga. Em portes un altre martini sec?
 —De seguida... xurri...
 I se'n va anar amb un somriure.
 —La tens al pot.
 —Com que no veu la meua autèntica naturalesa, no sap el que li espera. Se'm fa la boca aigua.
 —Mira, drac. Doncs aprofito per parlar-te del tema.
 —És un bon tema?
 —És allò nostre.
 —A què et refereixes?
 —Doncs a la nostra història. La de sempre, la llegenda.
 —Però home, què dius? Som al segle XXI.
 —No m'ho recordis. La roba del segle XXI em queda fatal. A mi no em treguis de les malles. És una de les coses per les quals voldria tornar al meu àmbit històric. Els texans no són per a mi. No em queden bé. Jo sóc de roba arrapada, de marcar paquet...
 —Home, ara que les dones em veuen així, què vols que et digui... No sé si voldria tornar a ser drac...
 —Tu sempre seràs un drac. De fet, jo sí que et veig com un drac.
 —Tu ets l'únic, perquè em coneixes. La roba fa miracles.

“Eren les vuit del vespre i no feia sol. Hi havia poc trànsit, tal com correspon a un dia de principis d’abril d’una població com Montblanc”.

La cambrera ja tornava amb la beguda. El drac li va preguntar:

—Una curiositat: què veus en mi?

—Vols que t'ho digui? —va fer ella amb veu sensual.

—Sí, n'estic delerós.

—Doncs hi veig una força sobrenatural.

—Gràcies, maca.

—Però no us agradaven sensibles? —va preguntar Sant Jordi—. No dieu sempre, no repetiu sempre que us agraden molt sensibles?

—Sí, però no. No és incompatible.

—Haviem quedat que no us agradaven els forçuts de gimnàs.

—Una cosa és un forçut de gimnàs i una altra cosa és la masculinitat tan òbvia d'ell.

Algú, des de la barra, va alçar la mà. Ella se n'hi va anar. El drac no podia dissimular la seva satisfacció. Sant Jordi, molest, va voler tallar en sec l'escena:

—Bé...Ja és hora que et parli del tracte que et vull proposar.

—Sóc tot orelles.

—Hem de recaptar. Tant la teva situació com la meua és indigna de dos personatges històrics.

—I què hem de fer?

—Doncs recórrer Catalunya representant la nostra llegenda, amb els personatges autèntics de veritat, que som nosaltres, però amb alguns retocs. Com t'he dit abans, aquesta vegada et crupiràs la Cleo.

—No t'indries una altra xurri, per variar de menú?

—No. Ha de ser ella. La Cleo.

CAPÍTOL
V

ENTRA LA CLEO

ENTRA LA CLEO

El drac:

—No et giris, tio.

—Què passa?

—Et dic que no et giris. I si et dic que no et giris, val més que em facis cas.

—Vols dir-me què està passant? Si em dius que no em giri em vénen ganes de girar-me. Per què no m'haig de girar, digue'm què passa perquè, si no, em giraré.

—Alta, cabells platí, trena... Estilitzada...

—No em diguis res més. La meva ex. La meva ex? Aquí? Al meu pub?

—En efecte.

—Amb qui va?, no vull girar-me! Va sola? Va amb amigues? Sap perfectament que aquest bar és el meu! Ni això respecta! En un divorci et reparteixes les coses (tot i que ella a mi no m'ha deixat res), però els bars també es reparteixen. I vam quedar...

—Sí, sí, ja ho has dit.

—Vam quedar...

—Va amb un home.

—I com és ell?

—Calla, que sembles el Perales!

—Digue-m'ho. És alt? Està quadrat? Sembla sensible?

—No et posis nerviós, però és més atractiu que tu...

—Això és una opinió teva molt personal, i totalment respectable, però que no tinc per què compartir. Em giro.

—No et giris.

—Em giro, sí, em giro.

—La Cleo ve cap aquí!

—No em giro.

En aquell moment, la princesa de la llegenda va esbossar un gran somriure mentre s'adreçava al drac. L'havia reconegut.

—Ei! Drac! Què fas? Que fort! Quant de temps!

Ell va alçar-se. Es van abraçar.

—Estàs per menjar-se't.

—Si te m'has d'empassar, primer treu-te de sobre l'halitosi.

Aleshores, Sant Jordi també es va posar dempeus:

—Si se t'ha de menjar potser que et salvi, no? Potser que et salvi un altre cop.

—Ai... —va fer ella tota desmenjada—. Jordi... No t'havia vist.

—Ja fa anys que procures no veure'm.

—Què fas despert a aquestes hores? No hauries d'estar dormint? T'has pres el protector estomacal?

—No em fa cap gràcia.

—Seu amb nosaltres —va oferir el drac.

—No, vaig acompanyada.

—Doncs que vingui ell, també.

—No! —va tallar Sant Jordi.

Però l'acompanyant ja s'acostava.

—Cleo, anem a la barra? —va dir el nouvingut.

—Natxo, et presento dos amics.

—Ei, què passa? —va saludar ell.

—Quanta informalitat —va mormolar Sant Jordi.

En Natxo va encaixar amb el drac i va notar una mà freda i peluda.

—Potser t'hauries de depilar —va aconsellar-li en Natxo.

—El Natxo va tot depilat. De dalt a baix. És que fa ciclisme —va explicar ella cofoia—. Al Jordi ja el coneixes.

—Pssè... —va fer en Natxo—. Demano alguna cosa o...?

—Sí, el de sempre —va fer ella.

—Aprofita per dir-li a la cambrera que em porti un altre martini sec. Sense oliva, que l'escuradents em fa mal a la gola —va demanar el drac.

“La Cleo, amb els cabells de color platí (una imposició de les perruqueries d’aleshores) recollits amb una trena”.

En Natxo va obeir. Era de mena obedient.

—Estàs bevent massa —va advertir Sant Jordi al drac.

—Com sempre, ja intentes dominar les situacions, ja estàs coartant la llibertat de la gent, és que no ho pots evitar. Ho has fet sempre i sempre ho faràs —va criticar-lo la princesa.

—Només ho deia pel seu bé.

—Tu sempre ho dius tot pel bé dels altres. I de vegades molestes.

—Detecto sarcasme?

—Doncs mira, sí. Detectes sarcasme. Per un cop a la vida, l'encertes.

—Cleo, prou. Això és com tornar a reviure la nostra convivència.

—Més aviat coexistència —va intervenir el drac. I va esclafir a riure.

—Tu no et fiquis en les nostres coses —va tallar Sant Jordi.

—Gràcies al meu sacrifici vau reforçar els vostres vincles —va protestar el drac.

—Coses nostres? —va dir Cleodolinda, irònica—. Això nostre ja no existeix. De fet, no va existir mai.

—No cal que m'ho recordis.

—Em vas salvar, però fora d'això tens moltes mancances.

—Ei, ei, ei! —va tallar el drac—. Deixem les intimitats.

—Sí, deixem-les —va donar-li la raó ella.

—Intimitats? No en recordo cap —es va empenyar Sant Jordi.

—Ni jo! —va dir ella.

Alguns dels parroquians del pub s'havien girat. Ells, que se'n van adonar, van abaixar la veu. En Natxo va fer una salutació des de la barra amb un somriure entregat. La cambrera ja venia amb les copes.

—Té, mascle, el teu martini sec —va dir. I tot seguit va deixar la copa de la Cleo.

—Veig que triomfes entre la humanitat —va observar la princesa.

—No em puc queixar. Tu ets la que se'm resisteix.

—No em puc creure que li estiguis tirant la canya! —va bramular Sant Jordi.

—No em tira la canya, paranoic! —va protestar la princesa.

—Malgrat que sóc un drac, també sóc sensible a la bellesa femenina...

—Massa i tot! —va exclamar Sant Jordi.

—Com que sóc objecte de discòrdia, me'n torno amb el “meu” home —va fer ella aleshores recalcant el possessiu.

—Perfecte! —va dir Sant Jordi—. Per al guió ens va molt bé que ara abandonis l'escena.

CAPÍTOL
VI

CONTINUEN
EL TRACTE

CONTINUEN EL TRACTE

—Estic feliç —va dir el drac—. Per primer cop a la vida, noto que la gent em respecta.

—La gent? Voldràs dir les dones. L'heroi se suposa que havia de ser jo.

—És que jo represento l'estètica del perdedor. Tu en el fons vas ser un violent. Em vas matar. No has sentit a parlar de la resolució de conflictes? A la protectora en parlàvem molt. Fèiem teràpies parlant. Les coses es resolen parlant, no matant.

—No et facis el *hippie*! Com és que em parles de la no-violència si et volies menjar la Cleo?

—Era contextual —va justificar-se el drac.

—Martingales. Portes la violència a dins.

—Escolta, m'has fet venir per proposar-me un tema. Doncs amolla'l. Si hem de fer un concurs de violents, guanyes tu —tots dos van fer un glop—. Deus tenir el martini calent —va observar el drac—. Demana'n un altre, no?

—No, que em fa cremor d'estómac. Demanaré un San Francisco.

—Quina vergonya. I tu vols tornar a ser llegenda?

—Es pot ser llegenda i correcte en la beguda.

—Va, doncs afluixa.

—La proposta és ben simple. Tu faràs de drac, perquè ets el drac, jo faré de Sant Jordi, perquè sóc Sant Jordi, però com has dit molt bé abans, perquè

ho has dit molt bé, aquest cop seràs protagonista.

—Jordi, d'això... Ben mirat no me la vull cruspí, me la vull endur. A ella i si pot ser a la cambra. Un *pack* de dos.

—I el Natxo?

—Me'l cruspí. Necessitem la Cleo.

—La Cleo o qualsevol altra.

—No! Qualsevol altra, no. Acabes de dir que hem de ser els protagonistes de veritat. A més, ella conserva drets d'autor. Si ella no dóna permís, la nostra història no es representa.

—Escolta, gira't.

—Què passa? Va amb un altre?

—No. Qui és aquest home que saluda tothom?

—Qui?

—Aquell, el que acaba d'entrar.

Sant Jordi va girar-se.

—Aquell? Aquell és l'alcalde.

—L'alcalde? I el coneixes?

—Aquí ens coneixem tots.

—Però ell sap qui ets?

—No. Només la Cleo sap qui sóc. Per a la resta sóc només en Jordi.

Només en Jordi...

—Doncs si hem de revifar la llegenda —va afegir el drac— necessitem l'alcalde, per la cosa de la subvenció. Aquí ja es representa la llegenda, però si ho fem amb els personatges autèntics atrauríem molta més gent a la vila. A ell li ha d'interessar per força.

—Subvencions... Per a la cultura està magre.

—Doncs presenta-ho com un espectacle.

—Jo sóc un artista, no un titellaire, que consti.

—Empassa't l'orgull i fem calaix. Va, vinga. Crida l'alcalde.

En Jordi va fer que sí amb el cap. Va alçar el braç, però l'alcalde no el veia. En Jordi va insistir-hi. Res. Llavors el drac va aixecar l'urpa en direcció a l'home i l'home va mirar-se'l. No va trigar ni un segon a acostar-se.

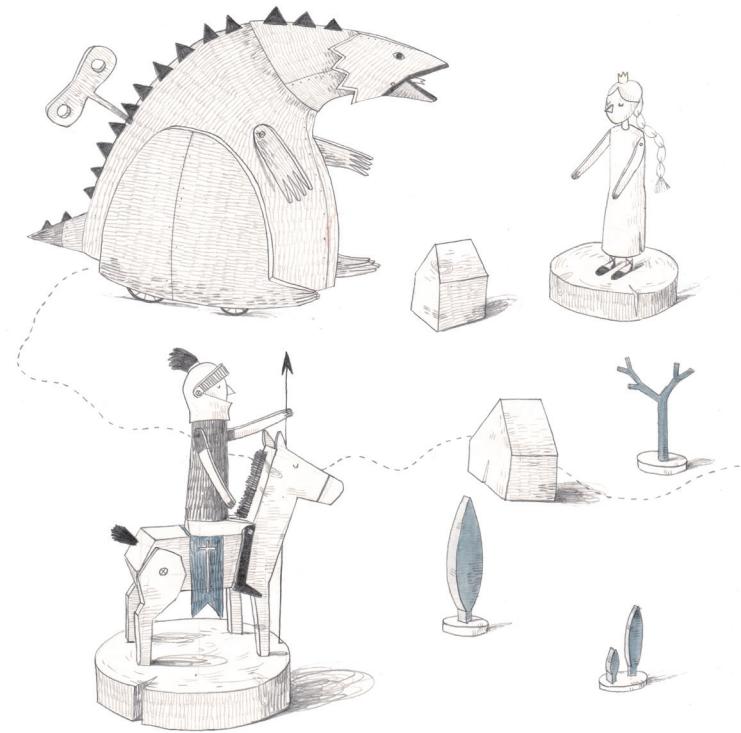
—Em sona la teva cara —va dir l'alcalde al drac.

—Vaig tenir el meu moment històric, jo.

—Exactament, quin? —va preguntar l'alcalde.

—Si t'ho expliqués no t'ho creuries.

—Doncs explica-m'ho. Jo sóc un home de fe.

—*L'heroi se suposa que havia de ser jo.
—És que jo represento l'estètica del perdedor.
Tu en el fons vas ser un violent.
Em vas matar*".

—Aquest que tens aquí és Sant Jordi i jo el drac.

—Què heu fumat?

—Res. Encara et diré més, veus aquella noia de la barra?

—Quina? La de les tetes?

—La mateixa.

—Ara em diràs que és la princesa Cleodolinda.

—Doncs sí.

—Vols que cridi els Mossos, o què?

—Dóna'm la mà —va fer el drac.

Es va obrir la camisa i va portar-li la mà al pit. Ell la va apartar ràpidament.

—Ostres! Que freda, dura i rugosa que tens la pell!

—T'ho he dit! Sóc el drac. I aquest és el meu assassí no convicte.

—Necessito més proves. Ensenya'm la ferida que, segons tu, et va provocar aquest. Tot i que aquí, amb poca llum, és difícil de veure res.

Sant Jordi se'l va mirar ofès:

—Què vol dir “aquest”?

—De moment, només ets un “aquest”. —I mirant-se el drac va exigir:

—Hi insisteixo: la ferida.

—Molt bé. La ferida.

I acabant-se de descordar va ensenyar una ferida al costat esquerre.

—Hosti, tu! En el mateix lloc que diu la llegenda, tot i que en algunes imatges, t'ho haig de dir, la fletxa se't clava a la gola. D'acord. Ets el drac. I com puc saber que aquest individu és Sant Jordi?

—Què passa? No t'ho semblo?

—No gaire, sincerament.

—Per què? No em veus capaç de matar un drac?

—Em sembles un pèl...

—Un pèl què?

—Un pèl sensible.

—Doncs no sé què dir-te. Pregunta'm el que vulguis si no em creus.

—Et faré un qüestionari Proust.

—Endavant.

—Un moment.

L'alcalde va treure el mòbil de la butxaca i va obrir la Viquipèdia. Va escriure-hi “Sant Jordi llegenda Catalunya”. A continuació va preguntar:

—Data de naixement?

—Dos-cents vuitanta.

—Dos-cents vuitanta què?

—Després de Crist.

—Lloc?

—Lot, actual Israel.

—Defunció?

—Vint-i-tres d'abril 303 (després de Crist).

—On?

—Nicomèdia, estalvia't els acudits.

—Nicomèdia?

—Turquia. I encara et diré més. Em van enterrar al meu lloc de naixement. A Lot.

—Com es deien els teus pares?

—Polychonia i Gerondios. De nou, estalvia't els acudits. En tens prou?

—No. Qui és el pare i qui és la mare?

—Això és un problema personal. El que sí que vaig ser és un militar romà convertit al cristianisme i vaig morir com un màrtir per no voler abjurar de la meua fe. A pesar d'això, sóc venerat a la majoria de confessions cristianes i a l'Islam. Vaig ser un dels sants més populars, especialment durant l'edat mitjana. I encara que diuen que sóc un personatge de llegenda, ja veus que no. Que sóc real.

—Has calcat la Viquipèdia! Última prova. Ja que ets un sant, fes un miracle.

—Un miracle?

—Que la Generalitat m'augmenti el pressupost, per exemple. M'aniria molt bé. Tinc unes papereres pendents de restaurar, un pipicà per construir...

—Aquesta classe de miracles cap sant els pot fer, però ara mateix jo no en sóc, de sant. Estic desposseït dels meus poders. És per això que he reunit el meu amic el drac per...

L'alcalde va seure.

—Estic pensant —va dir— que podríem fer un bon negoci per a la vila.

—Això pensàvem nosaltres —va dir el drac—. En negocis.

—En negocis —va repetir Sant Jordi.

CAPÍTOL
VII

EL NEGOCI

EL NEGOCI

—Per cert —va fer l'alcalde—, sou autònoms?

—Jo estic a l'atur —va dir el drac.

—Jo sí —va dir Sant Jordi.

—Perquè ara que els bancs obren línies de crèdit per al consum, potser l'alcaldia podríem demanar-ne una per mostrar la nostra gran llegenda amb els autèntics protagonistes. Cada any, a Montblanc, ho fem amb gent del poble molt voluntariosa, però sense el catxé, el plus d'autenticitat que li donaríeu vosaltres.

—Sí, sí —va dir Sant Jordi—. Realment, el que fa de Sant Jordi podria assajar-ho millor.

—Perdona, però el que fa de Sant Jordi és molt més atractiu que tu. I no cobra —es va empenyar l'alcalde.

—No és qüestió només d'atractiu. Hi ha d'haver un contingut espiritual que només el puc aportar jo.

—Qui fa de drac? —va preguntar el drac.

—És de cartró, agrada molt —va dir l'alcalde.

—Ja —va fer el drac.

—I ara que en parlem... La princesa Cleodolinda, voldrà participar-hi? —va preguntar l'alcalde.

—Sí —va dir el drac.

—No —va dir Sant Jordi—. Però en podem buscar una altra.

—De cap manera, això sí que no, si ho fem, fem-ho bé. Ha de ser l'autèntica. Per posar-hi qualsevol ja tenim la del poble, que, de tota manera, aquest any no podria perquè està embarassada.

—Abans de parlar de l'elenc artístic —va dir Sant Jordi— parlem una mica de la infraestructura, de l'estètica de l'espectacle...

—Sí —va assentir l'alcalde—, perquè ara no es pot fer amb la violència de sempre. Els pacifistes se'ns tirarien a sobre... I els animalistes. I les feministes... Hem de fer el mateix però per a tots els públics... Hem de recaptar de tot, un públic familiar, amable...

—Voleu dir que no moro? —va preguntar el drac.

—Podríem fer un final més obert. No cal que moris. I en fi, que sigui aquest el que salva la noia...

—Aquest? —va protestar de nou Sant Jordi.

—Entén-me, Jordi, noi. Avui en dia no s'entén que una dona sigui salvada per un cavaller... I tampoc s'entén gaire que el seu pare, el rei, l'envii a la mort sense fer res... Això no és un pare.

—Home —es va defensar—, estem recreant una època. I que consti que jo també prefereixo que a la Cleo se la mengi el drac.

—Quina mania amb la Cleo —es va queixar el drac—. El meu problema és de desig. M'he passat una llarga temporada a pa i aigua a la protectora. No m'hi veig, ara, menjant-me la teva ex. I a part no vull quedar com el dolent, quantes vegades ho he de dir. M'agrada ser el perdedor. Estètica Casablanca. Ser el Rick és mil vegades millor que ser l'altre. Jo no vull agafar cap avió, no sé si ho captes...

—Hosti —va etzibar l'alcalde—. Aquest drac té nivell. Farem un espectacle d'alçada i amb missatge.

—Sí —va reconèixer Sant Jordi—, d'ençà que l'he vist aparèixer per la carretera l'he vist diferent.

—Home —va contestar el drac—. Després de mil anys tothom progressa per força.

—Parlem d'infraestructura, alcalde —va apressar-lo Sant Jordi—. D'això se n'ha d'ocupar la vila de Montblanc. Aquí hi ha de tot: castell, la cova del drac...

—Home, a mi m'agradaria un punt Disney —va confessar el drac.

—Això seria distorsionar la història —va queixar-se l'alcalde—. L'estètica ha de reproduir la cultura catalana, encara que no tingui tant de color.

—De tota manera, aquí falta l'element principal, que és la princesa.

CAPÍTOL
VIII

LA PRINCESA DE NOU

LA PRINCESA DE NOU

L'alcalde, un home baixet i una mica gras, molt animós i de somriure franc, es va adreçar a la barra, allà on eren en Natxo i la Cleo.

—Ei, senyor alcalde! —va dir en Natxo—, ja l'he vist entrar, però com que estava ocupat m'he dit: “ja el saludaràs després”.

—Doncs ja em tens aquí, ja pots saludar-me.

—Com va, senyor alcalde? Com està la senyora? Bé, espero.

—A l'Ajuntament, substituint-me. —I de sobte, dirigint-se a la noia, va etzibar:

—Cleo, he de parlar amb tu.

—Vol que me'n vagi, senyor alcalde? —va apressar-se a dir en Natxo, molt cortès.

—No, Natxo, no cal. Queda't.

—Que potser vol fer-la reina de les festes? S'ho mereixeria, no cal dir-ho.

—No, no vull fer-la reina de les festes. Estic segur que no ho acceptaria. Vull que sigui reina eterna de la vila.

Cleodolinda va somriure. “Ja ho vaig ser. I tant que ho vaig ser”, va pensar. I en veu alta:

—Digui, senyor alcalde.

—Doncs mira. Acabo de tenir una topada històrica. Veus aquella taula?

—Sí —van contestar ella i en Natxo amb indiferència.
 —Doncs són Sant Jordi i el drac.
 —Qui és qui? —va preguntar en Natxo, però no li van respondre.
 —I tu, si no m'equivoco —va seguir l'alcalde—, ets la princesa.
 —Si es vol dir així...
 —Tu has estat casada amb un d'aquests? Amb quin? —va voler saber en Natxo.
 —Amb el nyicris —va contestar la princesa—. Però no va significar res per a mi. Només va ser un episodi històric.
 —Ja, ja —va dir l'alcalde—. Justament això és el que vull reconstruir.
 —Com? —va preguntar ella.
 —M'hi nego! —va bramular en Natxo.
 —Et recordo que ets municipal per l'amistat que tinc amb el teu pare.
 —No devia ser una amistat gaire forta si em va fer municipal. Si no, m'hauria fet intervector. Però gràcies. Li estic molt agraït. I per tant, callo.
 —Doncs si estàs tan agraït, demostra-ho deixant que la Cleo participi en la reconstrucció històrica de la nostra llegenda més popular.
 —Xssst, xxxsst, xxxsst! —va protestar ella—. Un moment, un moment. De què aneu! Aquí l'opinió que compta sobre mi és la meua.
 Monòleg interior de l'alcalde: “Cagomdena amb el feminisme interminable”.
 —Té raó, Natxo —va dir l'alcalde—, nosaltres no som ningú per usurpar el dret d'una ciutadana. Cleo, m'agradaria que participessis en el nostre projecte.
 —Parlem de pasta. Estic segura que ens podrem entendre.
 —No trobes —va dir en Natxo— que primer hauríem de parlar dels detalls artístics? Potser t'has de despullar.
 —Tu calla —va dir ella—. Si m'he de despullar, ho faré. No seria la primera vegada. Però, primer, parlem de pasta. Vull ser cap de cartell.
 —Naturalment.
 —Per damunt d'en Jordi.
 —Per damunt d'aquest, naturalment...
 —Es tracta de fer gira per Catalunya o temporada a Montblanc?
 —L'estrenem a Montblanc però farem gira per Catalunya. Tot en teoria, eh?
 —Aleshores vull una rulot i entrenador personal. No vull descuidar-me el físic.
 —Dels petons hauríem de parlar-ne, no? —va suggerir el Natxo.
 —Tu calla! —van dir a la vegada l'alcalde i ella.
 —Jo vull venir —va mig gemegar ell.

—Ja tinc pensat el teu paper —va dir l'alcalde.
 —Quin? —va preguntar el noi.
 —Mantenir l'ordre, mantenir els fans a ratlla...
 —Ah —va contestar ell—. Però hi haurà fans?
 —Que no veus que la teua dona té fans per allà on passa?
 —No... Com que faig tantes hores recorrent els carrers...
 —Tens raó, Natxo, tens raó. L'ordre abans que res.
 —Sí, senyor alcalde.
 —Hem de parlar de pasta —va repetir la princesa.
 —No t'amoïnis, Cleo. Amb això no hi haurà problema. Si tot va com espero...
 —Ja l'entenc. Ja el vaig entenenent.
 —Vinga, reunim-nos al meu despatx per matar-ho. Natxo, parla amb aquells dos i anem a l'Ajuntament.

CAPÍTOL
IX

LA REUNIÓ

LA REUNIÓ

L'alcalde, en Natxo, el drac i la Cleo caminaven, animats, pel carrer. El drac anava una mica arrupit a causa de la humitat de la vila, que li afectava la ciàtica mil·lenària. Unes passes per darrere, hi anava Sant Jordi.

Un cop a l'Ajuntament, l'alcalde va demanar al de guàrdia que els portés uns entrepans per sopar i unes aigües.

—Per a mi pot ser una cuixeta de senglar ribetejada de foie? És que sóc de la nova cuina —va demanar el drac—. I he passat tanta gana... Sóc de vida...

—No sé si la trobarem, una cuixeta, a aquestes hores —va excusar-se l'home—. La pizzeria, que té forn de llenya, avui està tancada. I sense haver-la encarregat...

—I un vinet de la zona per regar-ho... —va afegir ell com si no l'hagués sentit.

—Senyor alcalde —va dir el de guàrdia—, que ara me'n recordo que li havia de dir que la seva dona no hi és, al despatx. Se n'ha anat a jugar al parxís amb el col·lectiu de vídues de la vila.

—I t'ha dit quan tornarà?

—No senyor, m'ha dit que no l'esperés despert. Que potser s'animaven i acabaven al bingo.

Sant Jordi va mirar al cel. Una altra que se n'anava. Una altra que no sabia quan tornava. En quin moment d'aquests 1.200 anys havia canviat tot tant? Per què les dones ja no apreciaven les malles ajustades? Per què volien anar-se'n a jugar al parxís amb les amigues i després al bingo? Per què no volien ser salvades? Per què... Per què...? Quants per quès.

Van pujar les escales. A mig replà, hi havia un gravat. Representava Sant Jordi dalt d'un cavall matant el drac amb una llança.

—Mira —va dir Sant Jordi. I va moure el cap.

—Jo aquí no hi surto! —va queixar-se la princesa.

—És que tu en cap quadre surts! —va replicar el drac.

—Doncs d'això em queixo. Et sembla normal?

—És cosa dels artistes —va excusar-se Sant Jordi.

—Això ha de canviar —va exigir ella—. Jo hauria d'estar aquí al costat. Perquè si no hi sóc, Sant Jordi sembla un picador i el drac un toro.

—Home... —va escandalitzar-se l'alcalde.

—De manera —va seguir ella— que vull participar directament del guió de l'espectacle.

Jo havia pensat que ja que aquí tenim uns poetes locals... —va proposar l'alcalde.

—De poetes ni un! —va exigir Sant Jordi—. En tot cas, professionals.

—Què vols dir amb professionals? —va preguntar l'alcalde.

—Professionals del guió. Del ritme, del *show business*.

—Si jo no sóc coguionista no compteu amb mi —va amenaçar la princesa.

—Tots serem coguionistes, perquè revisarem el que escriguin els guionistes —va provar de posar pau el drac.

—Jo també? —va preguntar en Natxo.

—Tu calla! —va dir ella.

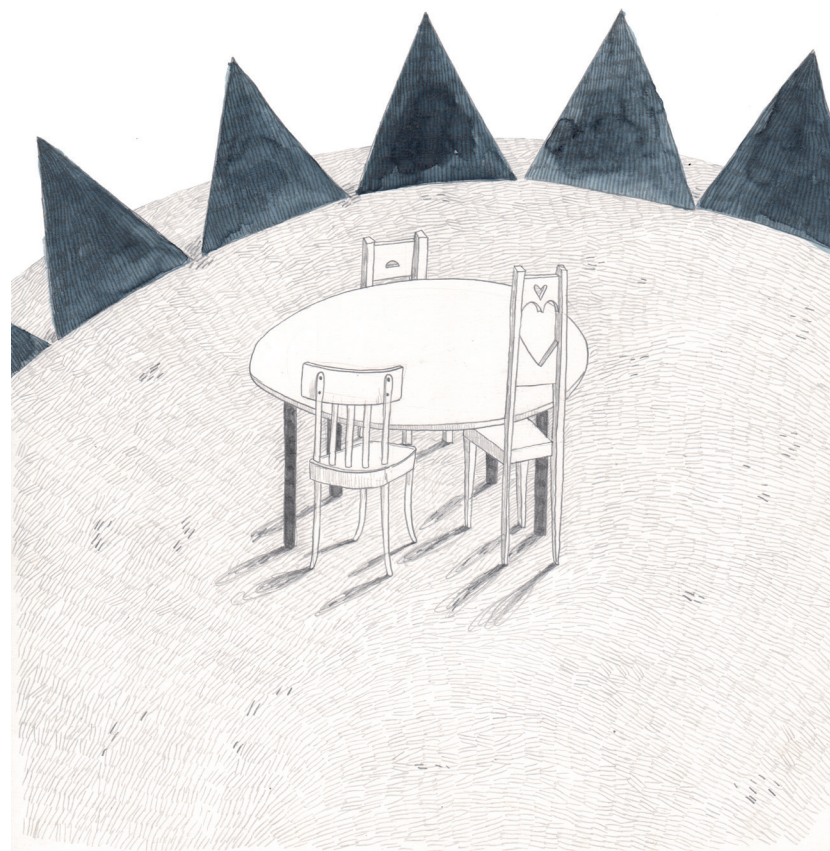
I això va fer que Sant Jordi se la mirés amb uns ulls un pèl massa inflats d'amor. Quin caràcter que tenia... Que bé que renyava...

—Acabem de pujar al despatx, si de cas —va proposar l'alcalde per canviar de tema.

Van acabar d'enfilat el tram d'escales.

—Prengueu scient, sisplau —va demanar l'alcalde un cop a lloc.

A la taula, plena de carpetes on deia "assumptes pendants", hi havia un petjapapers de plata que també representava Sant Jordi i el drac. Les carpetes estaven plenes de projectes que no s'havien pogut fer. A les parets, fotografies de l'alcalde donant un trofeu de petanca als jubilats de la vila, del diploma del

*“Vinga, reunim-nos al meu despatx per matar-ho.
Parla amb aquells dos i anem a l'Ajuntament”.*

concurs de poesia del passat 23 d'abril, en què quedaren *ex aequo* cinc poetes...

—Com és que van quedar tants finalistes al meu concurs de poesia?
—va preguntar Sant Jordi.

—Home! No volíem quedar malament amb els cinc poetes del poble...
—va explicar l'alcalde—. Per cert! A propòsit del concurs literari... Recordeu-me que us doni els cinc llibres dels *ex aequos*.

—Ja me'n recordaré jo, alcalde —va dir en Natxo.

—Com que al pub he observat divergències entre vosaltres —va mormolar l'alcalde—, el millor és que el plantejament de tot plegat el faci jo. Com a alcalde que sóc d'aquesta històrica vila... Jo seré qui dirigirà la nova versió de la llegenda de Sant Jordi.

—Sant Jordi i el drac, perdona —va dir el drac.

—La princesa, el drac i Sant Jordi, perdona —va dir la princesa.

—Prou! —va dir l'alcalde donant un cop a la taula un pèl sobreactuat—. Cleo, has d'entendre que la història no es pot tergiversar. Si volem triomfar amb aquest espectacle, tothom el coneix com *La llegenda de Sant Jordi*. Una altra cosa és que els teus honoraris siguin els més elevats a l'hora de cedir en el plantejament nominal. Pel que fa a tu, drac, el teu paper continuarà igual, però els teus honoraris també tindran un plus.

—Jo, després de cada representació necessitaria un fisio. Per la cosa de la ciàtica... —va demanar el drac.

Sant Jordi va fer un somriure, en sentir-ho. Pobre. Després de la primera (i de fet, única) representació no li caldria un fisio, sinó l'extremunció.

—No tenim fisios per a dracs —va respondre l'alcalde. I de seguida va prosseguir:

—A canvi, Jordi, tu no cobraràs però seràs l'estrella de l'espectacle. Tu t'emportaràs la glòria i tots els carrers majors i les places de Catalunya. I no et queixis. Tens un dia nacional dedicat a tu. I tens un palau, i tens una coral, i tens... deixem-ho córrer... Tens de tot! I ja en tens prou. Ara hem de fer el plantejament de l'obra, que ha de ser seguint la llegenda, però amb uns retocs obligats per l'època. Ara hem d'accontentar els diversos col·lectius. A les feministes, fent que tu, Cleo, siguis una dona de caràcter, que ja ho ets. Als intel·lectuals més avantguardistes, fent una obra en vers. Als historiadors, sent fidels a la nostra història. Als vegetarians, fent que la princesa porti una guarnició de diverses cruditats saludables. I als animalistes, tenint cura que tu, el drac, no prenguis mal. Necessitem una banda sonora èpica. Ho podríem dir als Manel, que són molt apropiats i al mateix temps una mica tristots. I per a la posada

en escena, ningú millor que Calixto Bieito. Ell hi posarà quatre contenidors i alguna cantant d'òpera despullada. Hi donarem un toc postmodern i així ens assegurem les protestes i l'audiència augmentarà. També farem una versió escrita de l'obra un cop assajada. I això sabeu qui ens ho faria molt bé a quatre mans? En Ferran Torrent i l'Empar Moliner.

—Qui són aquests? —va preguntar en Natxo.

—Calla, inculte! —va renyar-lo la Cleo, que tampoc no sabia qui eren.

—Són uns que surten a la ràdio... —va explicar l'alcalde.

—Ah —va dir Sant Jordi.

—És que d'aquesta manera, sent autors de diferent sexe complim amb la paritat —va explicar l'alcalde.

—Doncs només hi sóc jo a l'obra com a dona —va dir la Cleo.

—La llegenda és la llegenda —va dir el drac.

—I al cap i a la fi està ben repartit —va trobar l'alcalde—. Hi ha l'home, la bella i la bèstia.

Va obrir el calaix. En va treure una carpeta.

—Casualment, aquí tinc uns contractes tipus que em signen la gent del poble que ho representa ara per si tenen algun accident retribuir-los els dies de baixa —va dir—. Hi afegirem unes clàusules, amb serrells inclosos, per adequar-los a la nova situació de la llegenda.

—Home, jo voldria un avançament —va demanar el drac.

—Doncs t'avanço que no tenim ni un euro. Aniràs a taquilla, com tothom.

Van trucar a la porta.

—Natxo —va dir l'alcalde—, truquen.

—Ara hi vaig —va dir el xicot tot diligent.

Era el de guàrdia amb el sopar.

—Disculpi, senyor —va dir—. No hem trobat el senglar que volia, li he portat això.

—Però si això és un pollastre —es va queixar el drac.

—Sí, però ecològic i de quilòmetre zero. Passava pel carrer i desgraciadament l'hem atropellat. Jo mateix l'he plomat. Més fresc impossible.

—És que l'*slowfood* és una gran cosa —va dir Sant Jordi fregant-se les mans i pensant que per fi la llegenda només seria ell. Exclusivament ell. Mai li havien agradat els tríos.

UN CONTE SOBRE
SANT JORDI I EL DRAC.
ESCRIT PER
EMPAR MOLINER
I FERRAN TORRENT,
AMB IL·LUSTRACIONS
D'ALBERT ARRAYÁS.

B Sabadell

